

Ако молчине немо во сончево пладне
Кога е времето тихо и тревките траат,
Тоа не е зашто жаламе секоја сама,
Тоа е за да биде убаво.

Ако се нишаме од половина кога ветрот ќе задува
И се наведуваме возбудени една кон друга,
Тоа не е зашто ужас од корен нè полазува,
Тоа е за да биде убаво.

Ако постиламе сенки на месечина
Кога никого нема на нè изненади,
Тоа не е за свитците посилно да светкаат,
Тоа е за да биде убаво.

Ако сме покорни под рацете на лозјарите,
Што ги кастрат нашите гранчиња и ги галат ластарите,
Тоа не е за да родиме грозје и вино,
Тоа е за да биде убаво.

Чудни сме ние . . .
Кој почнал да нè разбира —
Земјата му станува сè поблиска,
Луѓето сè подалечни.